

HELENA KOCH

PERUNAN KUNINGASKUNTA

KUVAT
ANNE PIKKOV

KUMMA

SISÄLLYS

Kurpitsan haave	11
Kukkakaalin häät	13
Tomaatin ja kurkun ystävyys	17
Porkkanan unelma	21
Punajuuren kamppailu	24
Paprikan ja chilin riita	27
Retiisin maailmanmatka	30
Sipulin kyyneleet	34
Herneen yksinäisyys	37
Perunan talviloma	40

KUKKAKAALIN HÄÄT

Kukkakaali halusi kovasti naimisiin. Hän unelmoi siitä, kuinka hän löytäisi elämänsä rakkauden ja kulkisi yhdessä tämän kanssa kasvipenkkiä pitkin tähtiin. Oli vain yksi huoli: ponnisteluista huolimatta kukkakaali ei ollut löytänyt itselleen sopivaa kavaljeeria.

Rehellisesti sanottuna hänelle ei tähän mennessä ollut tehty yhtäkään avioliittotarjousta. Kukkakaali kirosi mitäänsanomatonta väriään ja kömpelöä vartalooaan. Miksei häntä ollut värjätty punaiseksi niin kuin punajuuri? Miksei hänelle ollut annettu porkkanan solakkuutta?

”Minä haluan naimisiin! Ja pian!” hän kiukutteli.

Muut kasvit pitkästyivät jo kukkakaalin puolisonetsintään, mutta tunsivat kyllä vähän myötätuntoakin. Toden totta, jokaisella oli joku, jonka kanssa jakaa elämänsä; pavut olivat lyöttäytyneet yhteen lanttujen kanssa, mansikat persiljan kanssa, valkosipuli sellerin kanssa. Fenkoli ja tilli olivat tunnetusti rakastavaiset.

Kun sitten kerran kukkakaalia tultiin noutamaan kasvimaalta, hän alkoi itkeä lohduttomasti ja yritti painaa juurtaan syvälle multa. Mutta siitä ei ollut mitään apua, Tiia-täti vetäisi kaalin lujalla otteella ylös.

Kukkakaali ei huomannutkaan, kuinka hänet huuhdeltiin ja nostettiin keittiökaapin päälle. Koko elämä vilisi hänen silmiensä edestä. Hänen hetkensä oli tullut ja unelmansa särkyneet – hänen oli jäätävä yksin.

Samaan aikaan kun kukkakaali suri onnetonta kohtaloaan, hänen vierestään kuului äkkiä matala ääni: ”Khm, suokaa anteeksi.”

Kukkakaali heräsi kuin unesta eikä ollut uskoa silmiään.

”Minä en voi olla kertomatta teille, että olette harvinaisen kaunis!” vieras sanoi.

Kukkakaali tuijotti vieressään olevaa vihannesta ja tunsi, kuinka hänen sisimpänsä täyttyi aivan kuin perhosista. Se oli rakkautta ensisilmäyksellä. Hän ei ollut vielä koskaan nähnyt ketään niin hurmaavan sopusuhtaista olentoa. Ja tummanvihreä väri teki hänet suorastaan hulluksi! Saattoiko joku tosiaan pitää häntä kauniina?

”Kuka...”, kukkakaali ei saanut sanaa suustaan, ”te olette?”

”En ole nähnyt teitä pellolla aikaisemmin”, hän lisäsi ryhdistäytyen.

”Minä tulen kaupasta”, parsakaali sanoi selvää ylpeyttä äänessään. ”Olen nähnyt elämässäni paljonkin, mutta sellaista kaunotarta kuin te en ole vielä kohdannut. Haluaisitteko mennä naimisiin kanssani?” hän kysyi.

Kukkakaali ei ollut uskoa onneaan. ”Ilman muuta!” hän kiljahti. Sitten hän seisoj niin lähellä valittuaan kuin mahdollista, ja leikkuulauta, joka oli seurannut keskustelua sivusta, vihki heidät saman tien.

Vähän myöhemmin Tiia-täti tuli takaisin keittiöön. Hän nosti kaalit kattilaan ja pani kattilan hellalle. ”Kuherruskuukausi!” riemuitsi morsiuspari. Voi kuinka mukavaa heistä oli nautiskella yhdessä lämpimästä vaahtokylvystä!

Muutaman minuutin päästä Tiia-täti pani vastarakastuneet valumaan siivilään ja asetti heidät sen jälkeen takaisin leikkuulaudalle.

Sitten hän alkoi pilkkoa parsakaalia.

Parsakaali huusi: ”Vaimoni! Me saamme lapsia!” Kukkakaali taputti kiihtyneenä.

Kun kukkakaalia leikattiin, hänen nuppujensa välistä tuli esiin pieni, vihreä mato. Se vasta tuntui nololta!

”Hyi, menetkös siitä”, hän huusi roistolle ja katsoi häpeissään parsakaaliin päin.

”Minä rakastan teitä sellaisena kuin te olette!” tämä lähetti kumppanilleen lentosuukon ja kukkakaali tiesi, että oli löytänyt sen Oikean.